Prof. Dr. Corine de Ruiter
Universiteitssingel 40
Kamer 3744
6229 ER Maastricht

Oldenzaal, 21 juli 2017

Betreft: reactie op uw publicatie van onderzoek 'Mythen over conflictscheidingen: de kennis van juridische en sociale professionals'

Geachte mevrouw De Ruiter, beste Corine

Tijdens de meeting van het 'deskundigenpanel ouderverstoting' bij de Raad voor de Kinderbescherming te Den Haag waren onder meer u en ik aanwezig om te discussiëren over wat de Kinderbescherming beter zou kunnen doen. Ik kan me herinneren dat u in het gesprek herhaaldelijk terugkwam op kindermishandeling door de verstoten ouder en daarmee de ouderverstoting rechtvaardigde. In de meeting ging het eigenlijk over de dwang van kinderen hun functionele, liefhebbende ouder te verstoten op oneigenlijke gronden en waarbij de programmerende ouder een evidente rol speelt via manipulatie en bedrog. Recentelijk las ik uw publicatie van uw onderzoek over conflictscheidingen: 'Mythen over conflictscheidingen: de kennis van juridische en sociale professionals'. Hierin komt hetzelfde naar voren, namelijk dat de beschuldigingen van kindermishandeling in scheidingssituaties vrijwel altijd terecht zijn. Dit baseert u onder meer op Australisch onderzoek en onderzoek van Kelly & Johnston. Met uw statements en conclusies bagatelliseert en ontkent u ouderverstoting en doet u actief mee aan kindermishandeling van deze kinderen en ontkenning van hun leed. Op basis van het vele wetenschappelijk onderzoek dat het tegendeel van uw onderzoek bewijst, meen ik te mogen concluderen dat u niet integer heeft gehandeld. Als u wetenschappelijk en integer onderzoek had gedaan had u meerdere perspectieven belicht en derhalve ook verwezen naar wetenschappelijk onderzoek die andere stellingen en conclusies weergeeft, zoals onderzoek van Dr. Edward Kruk, William Bernet M.D. & Amy Baker PhD en Dr. Richard Gardner. Hierover later in deze brief meer.

Ik vraag af mij af wat uw beweegreden zijn om het gegeven onderzoek te doen en daarover te publiceren op een manier die afbreuk doet aan uw integriteit. Zoals bekend bent u twee keer berispt voor het uitvoeren van onderzoek waarbij u conclusies trekt zonder hoor en wederhoor toe te passen en feitenonderzoek toe te passen. Dit lijkt mij voor een forensisch psycholoog essentiële onderdelen van het werk met het oog op de te volgen beroepscode, kwaliteit, wetenschappelijke waarde en samenhangende integriteit. Ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat u, mede door het ontkennen van uw fout betreffende deze casussen (zoals u aangaf in de meeting), uw gelijk probeert te halen over de rug van de kinderen uit deze casussen en vele andere in soortelijke omstandigheden. Daarnaast zie ik in een deel van de stellingen de visie van "wetenschapper", de heer Ed Spruijt, terug. In zijn rapport 'Het verdeelde Kind' (Spruijt, 2003) beweert hij hetzelfde als u, hoewel uit divers Amerikaans, Canadees (Edward

Kruk, 2008) en zelfs Nederlands (Landelijke Expertisegroep Zedenzaken, 2008) wetenschappelijk onderzoek blijkt dat in 95 procent van de gevallen de beschuldigingen van kindermishandeling niet op waarheid berusten. Ook Spruijt maakte zich schuldig aan het schenden van de wetenschappelijke integriteit (Zander, 2011). Ten derde wil ik eraan toevoegen dat Kelly & Johnston bekend staan als criticasters van Richard Gardner en zijn onderzoeksresultaten hoewel zijn bevindingen uit vele klinische onderzoeken al vele malen internationaal zijn bevestigd middels kwalitatief en kwalitatief onderzoek, zoals blijkt uit het wetenschappelijk artikel van William Bernet MD en Amy J.L. Baker PhD, getiteld 'Parental Alienation, DSM 5 and ICD-11: response to critics' uit 2013 (Bernet & Baker, 2013). In dit artikel worden alle kritieken weerlegd. Ook onder andere uw argument dat Parental Alienation wordt gebruikt door de kindermishandelende (fysiek, seksueel) ouder wanneer zijn kinderen hem niet meer willen zien. U zou als forensisch psycholoog moeten weten dat kinderen die fysiek, emotioneel of seksueel zijn mishandeld, zich heel anders gedragen dan kindslachtoffers van Parental Alienation. Tevens valt mij op dat Bernet en Baker statements en definities van Kelly & Johnston (2001) over Parental Alientation in hun artikel weergeven en deze blijken niet veel te verschillen met de statements van Bernet en Baker, namelijk: *"allegations about the rejected parent are mostly replicas or slight variants of the aligned parents' allegations and stories," "scripted lines are repeated endlessly," "do not have compelling supporting information"* . Vrij vertaald zijn beschuldigingen ten aanzien van de afgewezen ouder voornamelijk kopieën of geringe varianten van de beschuldigingen van de verstotende ouder, scenario's worden eindeloos herhaald en deze hebben geen overtuigend, ondersteunend bewijs. Omdat dit artikel met wetenschappelijke basis reeds 4 jaar geleden is gepubliceerd had u hiervan op de hoogte moeten zijn, maar ik kan me niet aan de indruk onttrekken, gezien uw getoonde halsstarrige houding omtrent uw werkwijze en de samenhangende aanklachten bij de geschillencommissie dat u selectief hebt "geshopt" uit buitenlandse onderzoeken, alsmede eenzijdig en selectief hebt geciteerd uit deze onderzoeken, om hiermee naar een conclusie te werken die u vooraf al had bepaald, vanwege de berisping ten aan van uw persoon en functioneren. U dient uw mogelijke vooringenomenheid te onderzoeken, uit een te zetten, vast te leggen en de objectiviteit en integriteit van het onderzoek te borgen door een meerzijdige benadering. Daarnaast is helaas vrijwel de hele jeugdzorgketen met hulpverleners en juristen "besmet" met de visie van "wetenschapper" Ed Spruijt gebaseerd op "rust" en "de koninklijke weg" voor de kinderen, die in feite kindermishandeling is omdat het kinderen beschadigt. De hulpverleners en juristen moeten stoppen met wegkijken en ontkennen van ouderverstoting. U geeft ze nu op basis van ondegelijk en niet-integer onderzoek een handvat om hiermee door te gaan. Ik denk dat u uw eigen belangen, uw verdienmodel alsmede status en ego, belangrijker vindt dan de kindslachtoffers van conflictscheidingen. Dit maakt uw onderzoek corrupt en onwetenschappelijk en draagt er zeker niet toe bij dat kinderen in conflictscheidingen en vooral kinderen die door één ouder worden gedwongen de andere ouder te verstoten worden

geholpen waardoor hun werkelijke stem en hun leed respectievelijk niet worden gehoord en aangepakt.

Ter informatie heb ik een rapport van Landelijk Expertisegroep Zedenzaken uit 2008 bijgevoegd waaruit blijkt dat de beschuldigingen van kindermishandeling in scheidingssituaties vrijwel altijd onjuist zijn (95%). Tevens refereer ik aan het artikel van William Bernet & Amy Baker alsmede het onderzoek van Edward Kruk, die u in de bijlage kunt vinden. Als laatste refereer ik aan een artikel van Dr. Richard Gardner, 'Differentiating between Parental Alienation Syndrome and Bona fide abuse neglect' (Gardner, 1999). Hierin beschrijft hij de verschillen in gedrag, responsen en persoonlijkheidsstructuren van de ouders naast de kinderen betreffende ouderverstoting en andere vormen van kindermishandeling zoals fysieke, seksuele mishandeling en verwaarlozing. Indien u hiervan kennis had genomen of willen nemen had u kunnen constateren dat Parental Alienation niet kan/mag worden verward met bonafide kindermishandeling en dat in dezen grote onderscheiden bestaan.

Alvast bedankt voor uw inhoudelijke reactie. Hopelijk draagt mijn bericht ertoe bij dat u terugkomt op uw onderzoek en delen die niet kloppen rectificeert. Mede vanwege het belang van het onderzoek en uw historie dien ik een klacht in bij uw universiteit.

Een kopie van deze brief stuur ik naar het 'Complaints Service Point' van de Universiteit Maastricht die, zoals ik heb begrepen, mijn klacht zal voorleggen aan de betreffende faculteitscommissie. Deze brief wordt ook gepubliceerd op multimedia zoals internetfora en dagbladen.

Met vriendelijke groet,

Ivo Vrijkotte

Bijlagen:

Bernet, W., & Baker, A. J. L. (2013). Parental alienation, DSM-5, and ICD-11: response to critics. *The Journal of the American Academy of Psychiatry and the Law*, *41*(1), 98–104.

Edward Kruk. (2008, december). Child Custody, Access and Parental Responsibility: The Search for a Just and Equitable Standard. The University of British Columbia. Geraadpleegd van http://thecustodyminefield.com/shared-parenting-research/child-

custody-access-and-parental-responsibility-the-search-for-a-just-and-equitable-standard/

Gardner. (1999). *Differentiating between parental alienation syndrome and bona fide abuse-neglect.* Brunner/Mazel Inc.

Kelly, J. (2001). The Alienated Child: A Reformulation of Parental Alienation Syndrome. *FAMILY COURT REVIEW, 39*, 249–266.

Landelijke Expertisegroep Zedenzaken. (2008). Onderzoeksverslag Expertisegroep Zedenzaken. Openbaar Ministerie Nederland. Geraadpleegd van http://www.nieuwsbank.nl/inp/2008/11/21/R118.htm

Spruijt, E. (2003). *Het verdeelde kind : literatuuronderzoek omgang na scheiding.*

Zander, J. (2011). "Ouderverstoting en de vergeten vaderlijke opvoedingsverantwoordelijkheid". *Pedagogiek : wetenschappelijk forum voor opvoeding, onderwijs en vorming*, (1), 103–113.